

f fehéren feketén

A MAGYARORSZÁGI DOMONKOS CSALÁD HÍREI

2020
október

Létdallamok

Gondolatok Szigeti József OP atya jegyzeteiből.

Ajánlás

„...az a létbölcsélet, amely Szigeti atya tanításának alapja, manapság hiánycikknek számít. Minden szinten. Talán segít közelebb jutni az atya tanításához két könyv: **Pierre-Marie Emonet OP: Metafizika egyszerű szavakkal** (Püski Kiadó 2017.) és ugyancsak a domonkos Emonet atya írása: **Isten a dolgok tükrében** (Kairosz Kiadó 2012.). Maritain írja valahol, hogy a lét misztériuma iránti érzéssel együtt veszítettük el a Hit iránti érzéket. Ez a két könyv segít közelebb kerülni a lét misztériumához. Szívből kívánom, hogy ez sikerüljön a domonkos harmadrendieknek, mert ez nagy öröm forrása!”

Szeretettel: Dabóczi Mária

Az igazságkeresés létkeresés, végső soron istenkeresés.

Minden gondolkodásunk feltételezi a lét felragyogását értelmünkben.

Dúsan telített létfogalomra van szükségünk. Ez alakítsa életünket, s rajtunk átsugározva formálja széppé, jóvá környezetünket.

„Itthon vagyok itt e világban/ s már nem vagyok otthon az égben.” Mivel ez a lenti világ a maga átmenetiségével és részlegességével az „ég”, vagyis a Teljesség részessége és bírásának előkészítője: aki odavágyó szeretetével nincs „otthon az égben” az nincs itthon e világban sem. Annak ez a világ idegen, ti. az igazi mivolta szerint vett világ, az a világ, ahol ő otthon érzi magát, az igazi mivoltából és rendeltetéséből kifordult ál-világ, melyről szépsége lehervadt.

(Kosztolányi Dezső: Boldog, szomorú dal)

Az életben csak akkor csalódhatunk, ha keveset, kicsit várunk tőle. Legyünk nagy-, a legnagyobb igényűek vele szemben! Nagyot, a legnagyobbat várjuk tőle! Hozzásegítésünket ahhoz a legnagyobbhoz, ami a boldogító betelés a személyként létező Legnagyobbal, aki örökre beteljesítő mindenünkül kínálja magát nekünk – mindenben keresztül hívva, vonzva, érlelve maga felé – szüntelenül az életen át.

Jézus nemcsak Megváltó, vagyis Szabadító, hanem a szabadság maga: mentesség (szabadság) minden rossztól s teljessége minden jónak. A Vele való egysülés a megváltottság, vagyis a megszabadultság minden rossztól és a hozzájutás a Minden-jóhoz.

Közkeletű hiedelem, hogy a külső viszonyok megjavításától jó, vagy jobb lesz az ember.

Egyáltalán, mikor igazán jó az ember?

Úgy vélik, akkor, ha másokhoz való viszonya jól rendezett. Pedig ez csak akkor igazi erkölcsi érték, ha az Erkölcsi Jóhoz való szeretetes odakapcsolódásból ered. Ezt pedig a külső körülmények önerejükből nem létesíthetik (sem nem szüntethetik meg).

Ha kívánságunkat imában kifejezésre hoztuk, akkor a végzett ima alapján reményünk van a teljesülésre. Ha azonban a tehetetlenség mélyén még kérni sem tudunk, akkor bizalmunk már csak a kéretlen Irgalomra támaszkodhat.

A Megváltás egyetemes. Meg van váltva – vagyis megszabadítva és felmagasztosítva – a szenvedés is, mint ahogy a test is, vagy az értelem.

A szenvedés megfoszt valami jótól, s ezzel eszméltet arra, hogy milyen lehet az a jó, amelytől a bűn foszt meg – tekintve, hogy a szenvedés oka a bűn: vagy a személyes, vagy az átöröklött.

Az ember egyénileg esetleg büntelen, de mint a bűnösökből is álló nagyegész tagja, valamilyen értelemben részese kell legyen a büntújtó szenvedésnek is.

Ha tenni-tudó vagy, tégy, amennyi telik tőled, ha nincs erőd tenni, ajánld fel tehetetlenségedet, s ha ama felajánláshoz sincs erőd, akkor fogadd el, hogy létezel.

Az apostoli munka feladata nem egyszerűen az, hogy eljuttassunk másokat a Célba, hanem a Cél bírásának mennél magasabb fokára. Ahogy Jézus is nemcsak azért jött, hogy életünk legyen, hanem hogy az bőséges is legyen (Jn 10,10).

Jézustól vártan élni. Így él az igazi keresztény. Abban a boldog tudatban, hogy a mennybement Jézus várja.

Ha kimenve az utcára látnád, hogy a város fel van lobogózva, s hogy tűzijáték szikrázik a magasban, s a szembe jövők lelkendezve köszöntének s kiáltoznák, hogy mindez neked szól, teérted van – ugye nagyon fontos személyiségnek éreznéd magad!

Minden lehetséges ünnepeltetést felülmúlóan ébreszthet önnön fontosságod, értékességed és méltóságod tudatára az, amit a keresztyűn és a Golgotán látsz. Az mind teérted volt, személy szerint teérted, és oly egészen, mintha rajtad kívül más nem is létezne a földön.

Lelki töltekezés a Mátra aljában

□ SZABÓ MIHÁLY

Ez év tavaszán két könyv bemutatójára és egy tárlat megtekintésére kaptunk meghívót Mátramindszentre. Szigeti József OP atya *Létdallamok* címmel kiadott műveinek, Kuklay Antal atya Pilinszky könyvének és Orient Enikő kiállításának bemutatójára invitáltak.

A meghívó személy, Dabóczi Mária és Mátramindszent nem voltak teljesen ismeretlenek, de Máriával, jóllehet sokat hallottam róla, még nem találkoztam és Mátramindszentet is elkerülték a Mátrába vezető utaim.

Szeptember 12-én, Hildával és Rifivel autóval vágtunk neki az útnak. A Mátrához közeledve, derűs napfényben, már útközben megjegyeztük egymásnak, hogy milyen szép a hazánk, rendezett falvak, rendben tartott porták tarkították a látnivalót és a városi zaklatott élet, nagy forgalom helyett emberléptékű települések sorjázta egymás után.

Mátramindszentet elérve, ez az érzésünk még meg is erősödött, mert zsákfalú lévén, a Mátra tövében, idilli kis falu tűnt elénk. Mária házát keresve, egy kicsit tanácstalanok voltunk, mert a pontos házszámot nem tudtuk, de a Kincseskert-Mihók ház közelébe érve egyértelmű jelek mutatták, hogy jó helyen járunk. A házhoz vezető úton, egy tábla, a kertben lévő kápolnára hívta fel a figyelmet és mutatta az irányt. A kertben egy zászló tartó rúdon a magyar nemzeti lobogót lengette a Mátra szele.

A kertben a házigazda fogadott bennünket nagy szeretettel, a szokásos ölelés is csak a járványveszélyre való tekintettel maradt el. A bejárat fölött, „Bölcsesség hajléka” felirat jelezte, hogy hová is érkeztünk. A kertben már gyülekeztek a meghívott vendégek és örömmel tapasztaltuk, hogy több ismerős is van köztük. Milyen kicsi is ez az ország, állapítottuk meg, mert a baráti és jó ismerősi szálak, mindig összefutnak.

A Budakeszi Árpádházi Szent Margit közösség több tagja is jelen volt és Mészáros Domonkos atya is „beugrott” egy rövid időre.

A kiállítást megnyitó és az előadásokat tartó házaspár, Skuteczky Rita és férje, Ács József üdvözölte a megje-lenteket, aki képzettségét tekintve fizikus ugyan, de költőként, íróként is jelentőset alkotott. Első előadá-sában Szigeti József domonkos atyáról szóló, *Létdallamok* c. háromkötetes könyv kötetéről beszélt, ismertette az atya életének főbb állomásait, az elkötelezett magyar katolikus pap és szerzetesi sorsát, amely, a kommunista Magyarországon hosszú börtön-évekkel járt együtt. Szigeti atya különösen érzékeny volt a szociális kérdések iránt, a Keresztény Front mozgalom programjának Soltész Jenő mellett az egyik kidolgozója volt. Részt vett a Szent Korona jogrendjén alapuló, társadalmi rend programjának a kidolgozásában.

Skutecky Rita a jelen lévő Kuklay Antal atya, *A kráter peremén* című könyvéről beszélt, ismertette azt az egyedülálló irodalomtörténeti munkát, amely által Pilinszky János műveinek egyik hazai értője lett.

Az előadások után, a szintén jelen lévő, Orient Enikő, textilművész vezetésével tekinthettük meg a kiállított, nagyon finom technikával készült textileit, melyek Szigeti atya könyveit is díszítik.

A hivatalos program után a kertben megtekintettük a Recski munkatábor tégláiból készült, Barakk-kápolnát, melynek a belső falán lévő téglákon a magyar kereszténység mártír sorsú papjainak és civil áldozatainak a nevei szerepelnek. A kertben van egy elmélyülést, meditációt segítő zárandokút, melynek egyes stációin a Miatyánkról és Angelus Silesiustól vett idézeteken elmélkedhetünk.

Köszönjük a vendéglátó Dabóczi Máriának az együtt töltött szép napot, melyen nemcsak nagyon sok mindent tanulhattunk, hanem ebben a zavaros világban az égi harmóniából is ízelítőt kaptunk.

Lélekben egyek

A lelki gyakorlat élményei 2020.

□ BARTUCZ KATALIN

Az idén sajátos keretet adott a járvány a világi domonkosok hagyományos éves lelki gyakorlatának is. Bár a fenséges Máriapócs Nemzeti Kegyhelyre történő zárándoklatról kénytelenek voltunk lemondani, az ugyanabban az időben (július 9-11.) a különös módon megrendezett „seregszemle” résztvevői számára az Úr Isten különös ajándékokat tartogatott.

Fájdalom, hogy akik évente szeretettel készülnek látni az ország többi közösségéből érkező világi domonkosokat, ezúttal el kellett tűnniük hiányukat. Annál fogva azonban, hogy ha kényszerűségből itthon is maradtunk, a hódmezővásárhelyi közösségben nagy számban vettek, vettünk részt testvérek a lelki gyakorlaton.

Mindannyian osztoztunk abban a nehezen leírható érzésben, hogy az ország számos pontján most egy időben töltöttek lelélekben, ugyanazon tematika és kiinduló gondolatok jegyében. A *Laudare, Benedicere, Predicare* elmélkedésekért hálával gondoltunk Bejczy Tibor atyára is.

Nem ritka, hogy az átlag hétköznapi és évközi hetek gyors folyásában nem adatik meg minden közös imaalkalmon részt venni. A zsinórban három napig zajlott lelki gyakorlaton azonban szokatlan nagy

számban jelentünk meg, s ami fontosabb az Istenre és benne a domonkos közösségi érzésre is szomjas lélekkel. Mintha – túl a liturgikus naptár előírásain – egyfajta ünnepi díszbe öltöztettük volna lelkünket. Ennek az eredője lehetett akár egyfajta szent „dac” és a nyomasztó helyzettel szembeni „ellenszegülés”: hitünk és testvéri szeretetünk – és nem kevésbé a lelki táplálék iránti szomjúságunk azonban túlszárnyalja a vírushelyzet szabta korlátokat. De akár eredhetett ez „egyszerűen” a Szentlélekre történt ráhagyatkozásból, aki vezeti egyházát minden körülmények között, s Akinek egyesítő ereje a karantén falain át is – minden kétséget kizáróan – kifejti hatását.

Csütörtök, péntek, szombat délután zsolozsmával és a lelki gyakorlat ajánlott menetének követésével adtuk át magunkat annak, hogy erősödhessen istenkapcsolatunk, és lélekben felüdülhessünk. Az elmélkedésekhez kapott kérdések olyan mély megosztásoknak engedtek teret, – személyesebb síkra terelve át az egymás előtt való megnyílást, mint amilyenre év közben jóval kevésbé van lehetőségünk.

Mindez közelebb is hozta egymáshoz a vásárhelyi testvéreket, és úgy éreztük, hogy a többi domonkos közösséggel is épül a kapcsolat Lélekben, remélve, hogy ez az épülés mielőbb személyes találkozások síkján tovább erősödhet.

Ünnepek a Budapesti Boldog Pál közösségben

□ DR. NEDELKOVICH ZSUZSANNA

Szeptember 19-én sikerült megtartani a Világi Domonkos Közösségek Országos Találkozóját, amelyen megünnepeltük Andrzej atya áldozópap-pá szentelésének 25 éves jubileumát egy bensőséges Ezüstmisén, amelyet Andrzej atya mutatott be.

A szentmise keretében történt meg a beöltözésem és most már hivatalosan is befogadást nyertem újoncként, a Világi Domonkosok közé, a Domonkos Családba és a Ti segítségetekkel elindulhatok egy nagyon szép, de néha rögös, szűk úton az Úristen felé.

Kérlek Benneteket, engedjete meg nekem egy személyes gondolatot ehhez: Ez életem egyik legboldogabb napja volt és a szívem csordultig van hálával az Úristen iránt, a Domonkos Család és a Közösségünk iránt, a Szüleim iránt, a Lelki atyám, ill. még sok Atya iránt, akik az életem során óvtak, kísérték.

Másnap, vasárnap délelőtt ismét nagy kegyelemben és örömben osztozhattunk közösségi testvérünkkel, Borókával.

Andrzej atya felemelő és bensőséges szentmisét celebrált, amelyen Boróka, Miklós, Ari, Gitta és én vehettünk részt.

A szentmise keretében tett ígéretet Boróka arra, hogy véglegesen a Domonkos Család tagja szeretne lenni. Így Boróka a Közösségünk, a Magyarországi Boldog Pálról nevezett Világi Domonkosok budapesti Közössége örökös tiszteletbeli tagjává válhatott.

Nagyon jó volt látnunk Boróka örömét, Isten és ember-szeretetét, meghatottságát.

Az Úristen szeretete és áldása kísérje Borókát élete minden napján! Az Úristen áldjon és óvjon Mindannyiunkat!

Szent Domonkos Ünnepe Sopronban

□ A SOPRONI KÖZÖSSÉG HONLAPJÁRÓL

Augusztus 8-án, szombaton Szent Domonkos rendalapító Atyánk ünnepére gyűltünk össze soproni templomunkban. A szentmise előtt Rózsafüzér Társulatunk közös imádságot végzett, amelyben a Boldogságos Szűz Mária és Szent Domonkos közbenjárását kértük a Domonkos Családért, a hívekért és saját szándékainkért.

Az ünnepi szentmisét a rendház tagjaival együtt Kercza Asztrik OFM ferences atya celebrálta, aki homíliájában a föld sójáról elmélkedett.

A szombathelyi ferences rendházból érkezett atya beszédében kiemelte, hogy amikor Jézus korában a só ízt vesztette, visszatették a tengerbe, hogy újraépítse magát. Az embernek is el kell merülnie az isteni irgalmasság tengerébe, hogy élete újra felépüljön és visszakapja értékes ízt. A remény sója így nem engedi, hogy összeroppanjunk, hanem segít a reményt hordozni.

A rózsafüzérre, mint lelki fegyverre utalva pedig azt kérte, hogy mondjunk ellen a rossznak, ragaszkodjunk a jóhoz és kezdjünk el gondolkodni, hogy a világ lopakodó értékválsága ne mérgezze meg életünket.

Ezért az Egyházban is szüntelenül vissza kell térni az önérekből az igazsághoz és az ingyenes jócselekedetekhez.

Az ünnepség Szent Domonkos énekes zsolozsmájával zárult.

Istennek legyen hála a közös hálaadó imádságért és kegyelmekért!

Jordán testvér

Örömmel közöljük, hogy szeptember 14-én Szent Kereszt Felmagasztalásának ünnepén Jordán testvér a reggeli imaóra keretében meghosszabbította ideiglenes fogadalmát a bécsi rendházban, ahol a magyar domonkos közösség tagjaként a német és osztrák studens testvérekkel együtt teológiai és filozófiai tanulmányait végzi.

Imádkozzunk Jordán testvéért és további sok szent domonkos hivatásért!

Ince 25

Ince Szaniszló OP testvérünk 2020. szeptember 20-án vasárnap ünnepelte pappászentelésének 25. évfordulóját soproni templomunkban. A hívekkel és a rendi testvérekkel együtt ünnepelt hálaadó szentmisén mondott prédikációjában Ince testvér hivatásának történetébe engedett bepillantani. Kassán született és dolgozott mérnökként, amikor 1989-ben Pécsett az ifjúsági Taizé találkozón először megfogalmazódott benne a papi és szerzetesi hivatás gondolata. A kommunizmus utáni újraindulás örömeit és nehézségeit a domonkosok közösségében megélve szerzetesi és papi életét Svájcban folytatta, miközben doktori tanulmányait végezte. Később Ausztriában is szolgált, majd 2011-ben csatlakozott a soproni domonkos közösséghez. Jelenleg Rómában a domonkos-rendi Angelicum egyetem tanára, ahol morálteológiát és szociális etikát tanít.

Isten áldása kísérje papi, szerzetesi és tanító szolgálatát!

Rózsafüzér Királynője búcsú

□ A SOPRONI KÖZÖSSÉG HONLAPJÁRÓL

A hagyományhoz híven október első hétvégéjén köszöntöttük Rózsafüzér Királynőjét soproni templomunkban. A kétnapos ünnepség Simon Dávid diakónus tanúságtételével kezdődött.

A soproni származású diakónus testvér elmélkedésében helyi adatokra támaszkodva mutatta be, hogy még a rendszeres templomba járó hívek között is kevesen imádkozzák a rózsafüzért. Mivel nagyon hiányzik az imádságra nevelés nemcsak a hitoktatásban, de a keresztény családokban is, emiatt távolodnak el sokszor a fiatalok az egyház közösségétől.

A szombati ünnepi szentmisét dr. Várszegi Asztrik püspök, nyugalmazott panonnhalmi főapát helyett Kostecki Andrzej, a Szent Domonkos Rend Magyar Tartományfőnökség elöljárója mutatta be a rendház

tagjaival együtt nagyszámú hívő közösség jelenlétében. A diakónus testvér tüzes prédikációjában személyes életpéldáján és szentek tanítására alapozva az imádság szeretetét és szükségességét hangsúlyozta. Kiemelte, hogy minden keresztény naponta legalább egy rózsafüzért köteles elmondani, mert ima nélkül nincs se igaz szeretet se megbocsátás, se béke az ember életében. A szentmise a megszokott gyertyás körmenettel folytatódott a Széchenyi téren Rózsafüzér Királynője szobrának jelenlétében, majd éjszakai virrasztás következett.

Vasárnap délből Sopron polgármestere, dr. Farkas Ciprián is megtisztelte jelenlétével templombúcsúnk ünnepét. A szentmisén vendég szónokunk Dr. Reisner Ferenc kanonok, a győri Brenner János Hittudományi Főiskola Rektora szentbeszédében kiemelte, hogy Szűz Mária ünnepe mostani aggodalmainkat, féltéseinket szeretné feloldalni. Isten Anyjának jelenléte reménysugár kétségeink között, mert Mária mindig ott van a tanítványokkal, hogy tartsa bennük a lelket. Így van jelen Mária a mi életünkben is. A rózsafüzér felidézi számunkra azt a gyermeki tapasztalatot, amikor az édesanya karjaiban tart gyermekét, hogy szavával, imájával megnyugtassa és megadja neki a szív békéjét.

Istennek hála az ünnep kegyelmeiért! Ave Maria!

Kitüntették Andrzej atyát

□ A SOPRONI KÖZÖSSÉG HONLAPJÁRÓL

Büszkeséggel tölt el minket a hír, hogy testvérünk Kostecki Andrzej OP, a magyar tartományi vikariátus előjárója Snell György esztergom-budapesti segédpüspökkel együtt a lengyel kisebbség és egyház érdekében végzett szolgálataért kitüntetésben részesült.

A Budapesti Lengyel Plébánia által adományozott emlékérmét Wincenty Danek (+1945) atyáról nevezték el, aki az első lengyel templom építetője és plébánosa volt Kőbányán.

A kitüntetést 2020 október 11-én, Szent II. János Pál születésének 100. évfordulóján és a Lengyel Keresztény Kultúra Napok lezárásakor adták át a Szent István Bazilikában tartott ünnepi szentmisén, amelynek keretében Weisław Lechowicz püspök, a Lengyel

Püspöki Konferencia nevében a szent pápa vérerekléjét ajándékozta a társszékesegyháznak.

Istennek legyen hála, hogy a domonkos közösség is erősítheti a nagy múltra visszatekintő lengyel-magyar barátságot.

Jozef testvér

Október hónapban a magyar domonkos közösség új testvérral gazdagodott. Jozef Zummer testvér Kassáról érkezett Sopronba.

A felvidéki származású testvér 2004 óta tagja a Rendnek. A novíciátust Zólyomban végezte. Az első fogadalom után Kassán kezdte el teológiai és filozófiai tanulmányait, amelyeket 2011-ben fejezett be. Az örökfogadalmát 2010-ben tette le a szlovák tartományban. 2012-2016 között Debrecenben élt a domonkos rendházban. 2016 után visszatért Kassára.

Október hónaptól viszont a soproni közösséget erősíti. Jelenléte mind a rendházi, mind a templomi közösség lelki javát szolgálja.

Jelenleg a magyar vikariátushoz 14 testvér tartozik. A magyar testvérek mellett két lengyel, két szlovák és egy francia testvér alkotja a közösséget.

Isten kegyelme kísérje Jozef testvért szerzetesi szolgálatában.

Domonkos fogadalom a pécsi közösségben

□ HIDVÉGI PÉTER

A Pécs Székesegyházi Plébániához tartozó Veronai Szent Péter Domonkos Közösség a Pécs Belvárosi templomban (*Dzsámi*) október 15-én az esti szentmise keretében Dr. Kajtár Edvárd plébános úr homíliáját követően örök fogadalmak letételére került sor.

A közösségvezető Hidvégi Péter előtt, Bedő Márta (*Árpádházi Szent Margit*) és Forray Ferencné Anna (*Sienai Szent Katalin*) tették le örök fogadalmukat, ígéretüket. Mindkét testvérünk esetében már aktuálissá vált, és kezdeményezték, hogy az örök fogadalommal is megerősítsék közösségünkhöz tartozásukat.

A járvány második hulláma sok mindenben korlátozhat bennünket, – utazások, nagyobb összejövetelek, – de a kisebb programokat, egyéni és közös imáinkat (az előírások betartásával) nem akadályozhatja meg.

Mindkét fogadalmasunk imádságos lelkülettel, példás felkészültséggel várta ezt a napot. Közösségünk aktív tagjai, egyéni életükben is szolgálták, szolgálják ma is a domonkos közösségen kívül is egyházunkat.

Amikor azt kértük a szentmisében, hogy „*Urnak, nézz le ezekre a gyermekeidre, akik ma bűnbánó szívvel az evangéliumi életre fogadalmat tesznek és élet-álapotuknak megfelelő szolgálatot vállalnak!*” akkor biztosak voltunk abban, hogy ez a szolgálat mindannyiunk javára fog válni a jövőben is.

A szentmise után szűk körben szerény agapéval a plébánián ünnepeltük új fogadalmasainkat. Sajnáltuk, hogy két tagunk betegség miatt nem tudott részt venni közösségünk ünnepén. Imádkoztunk mielőbbi gyógyulásukért.

Kérjük, hogy kis közösségünk imái meghallgatásra találjanak az „illetékeseknél”.

A Gondviselés kéznyoma

a domonkos rendtörténet évszázadain

□ KÖRÖSINÉ MERKL HILDA

Amit nem ismerünk, azt nem szeretjük igazán. Amit szeretünk, afelé érdeklődéssel fordulunk és rácsodálkozunk. Megismerni Rendünk történetét és tanulni utaztam Vasvárra a Domonkos Rendtörténeti Gyűjteménybe, ahol korábban nem jártam, de a készülődés a 2021-es jubileumi évre ösztönzött, hogy megtegyem.

A török idők után elsőként felépült a kolostor, melybe visszatértek a domonkosok szép templomával lenyűgöző középponti épületegyüttese a városközpontnak. Az épületben a Rendtörténeti Gyűjtemény és a városi múzeum található. Vezetője Zágórhidi Czigány Balázs elkötelezett, domonkos gondolkodású, tudós történész és levéltári szakember, évtizedek óta gyűjti, feldolgozza és kiállítja Rendünk kincseit.

Szinte hihetetlen, hogy valójában egyedül működteti, fejleszt a sokszínű gyűjteményt. Vasvár városa is támogatja az intézményt és a két múzeum, nem utolsósorban Balázs szakértelme és együttműködő készsége révén békében megfér egymással és eredményesen folytatja az értékmentő munkát.

Zágórhidi Czigány Balázs töretlen lelkesedése, lelki és szakmai elköteleződése Rendünk mellett tetteiben megnyilvánuló tanúságtétel volt.

A kolostor felújításakor berendezett Szent Márton Zarándokházat, mely 30-40 fő befogadására alkalmas, jó szívvel ajánlom a közösségek figyelmébe, mert egy csendes lelki hétvégére Szent Domonkos szellemében jó lehetőséget biztosít a feltöltődésre, a megújulásra, a közösségi kapcsolatok elmélyítésére.

A szombathelyi domonkos kolostorban is jártunk, melyben a Szent Márton templom és egyházközség is működik.

A jubileumi évre új lehetőségek nyíltak a kolostor újbóli átvételére és új, 21. századi arculatának, aktuális funkciójának felépítésére. Az újrakezdés Székely János megyéspüspök atya kérésére és támogatásával indulhatna el.

A Batthyány Erzsébet grófnő adományaiból 1668–1672 között épült templom és a kolostor történetét, ahová II. József egyházellenes rendelkezései után 1683-ban térhettek vissza a domonkosok, Kiss Gábor régész remek vezetése mellett ismerhettük meg, aki hosszú idő óta méltó alkotó- és harcostársa Balázsnak a Vasvári Múzeumban és Rendtörténeti Gyűjteményben is.

A szombathelyi székesegyházban 2020. október 19-én a Püspöki Levéltár szervezésében *„Hűség és megújulás” – a szerzetesrendek szétszórátásának 70. és újra-indításának 30. évfordulójára emlékezünk* címmel rendezett konferencián három kiváló előadás hangzott el, közöttük Zágorhidi Czigány Balázs *A Domonkos Rend Vas megyében* címmel készült összefoglalója, mely rávilágított arra a páratlan mennyiségű és minőségi munkára, amelyet Rendünk tagjai végeztek a lelkiélet, a misszió, az oktatás, a teológia és a lelkipásztori tevékenység területén.

A konferencia után a püspök úr vendégei voltunk és a teljes Domonkos családot képviselve Andrzej Kostecki vikárius atya társaságában együtt vacsorázhattunk a domonkos nővérekkel, velünk világiakkal, Zágorhidi Czigány Balázssal és a Vas megyében jelenleg működő szerzetes közösségek tagjaival.

Jó volt domonkosnak lenni, büszkék voltunk Rendünk történelmére, eredményeire, perspektíváira. A látogatás azon túl, hogy valódi szakrális és kulturális élményt nyújtott, megerősítette hivatásunkat és domonkos identitásunkat.

Szeretettel biztatom a Domonkos Család tagjait, hogy látogassanak el Vasvárra és Szombathelyre, nem bánják meg!

Isten a kukoricásban

Interjú Majoros Mária Ármella nővérrel

□ TÓTH KRISZTINA VERONIKA OP

Aki otthonosan mozog a magyarországi domonkos-berkekben, annak nem kell bemutatni Ármella nővért. Bár – papíron – jelenleg ő a legidősebb domonkos nővérek a Kongregációnkban, szíve és elméje csupa fiatalság és lendület.

92. életévében járva most is teljes aktivitással vesz részt a közösségi életben és az apostoli tevékenységben. Benne egyesül a tanyán cseperedett kislány életrevalósága, a könyvelő lekiismeretessége, a nevelő szeretetbe burkolt szigorúsága és az Istennek élő ember ragyogása. Nem csoda hát, ha mind a mai napig szívesen járnak hozzá régi és új ismerősök a hódmezővásárhelyi Rózsafüzér Királynője Konvent épületébe.

Közel 25 éve ismerem Ármella nővért. Élete kalandos történetét hallgatva már nagyon régen megfogalmazódott bennem a gondolat, hogy ha valaha könyv vagy film születne róla, ezt a címet kellene viselnie: Isten a kukoricásban. Hogy miért, az kiderül a vele készült interjúból, amelyben fogadalomtételének 70. évfordulója és a nemrég kapott magas rangú állami kitüntetés (Magyar Arany Érdemkereszt polgári tagozata) kapcsán élete domonkos vonásairól és az igazi boldogságról beszélgettünk.

Veronika nővér: Ármella nővér háta mögött van több mint hetven év boldog szerzetesi élet. Kiszámolta már?

Ármella nővér: *(nevet)* Még eddig nem számoltam.

Vn: Én azt is kiszámoltam, hogy Ármella nővért majdnem 25 éve ismerem. És mindig nagyon boldognak láttam.

Án: Ez így igaz!

Vn: Meséljen erről a boldogságról, és ennek a boldogságnak a forrásáról!

Án: A Forrásról nem nehéz beszélni, mert az mindig buzog. Nem is tudom, hol kezdjem...

Vn: Mikor találkozott Ármella nővér először azzal, hogy Istenben megtalálja a boldogságot?

Án: Valahogy nem így fogalmazódott meg ez bennem. Érettségi után feltették a nagy kérdést, hogy hova, merre. Akkor még volt a noviciát. Elgondolkodtam, hogy mi lenne, ha én elmennék noviciátba... Az apostolkodás ott motoszkált bennem, de még nem köteleztem el magam. A jezsuitákat ismertem, ők tanították nekünk a hittant. A misszió vonzott, de vasfüggöny volt.

Azt mondta Páter Zsíros, hogy itthon találjak apostolkodó rendet: ott van például a domonkos rend. Én oda jártam iskolába. Akkor lett előttem világos, hogy hát tényleg! Akkor legyen ez! A döntés mögött ott volt, hogy ha elmegyek noviciátba, ugrik az egyetem egyszer s mindenkorra, mert olyan kulák, klerikális nem kerülhet oda. De úgy gondoltam, hogy ha a Jóistennek szentelem az egész életemet, ennél jobbat nem tehetek! Akkor annyira megnyugodtam – és ez a nyugalom a mai napig tart, hogy jó volt a döntés.

Vn: Ármella nővér sokat mesél nekünk a szarvaskendi noviciátusról. Azokból a történetekből is mindig úgy árad a boldogság.

Án: Életem legboldogabb esztendeje volt. Teljesen belecsöppentünk a lelki életbe. Elég járatlanok és tudatlanok voltunk benne. Elkezdtünk tanulni: alázatosság, engedelmisség...

Érettségi fénykép

Azt mondta a magisztra nővér: „Kedveseim, ezt azért nem lehet elméletben megtanulni, csak gyakorlatban, úgyhogy örüljetek, ha van rá alkalom!”

Az alkalom igen gyorsan adódott. Ketten voltunk ott agronómusi végzettséggel. Megbízott minket, hogy kapáljuk meg a virágoskertet. Ó, hát ez egy nagyszerű feladat, én kapálni szeretek! Akkora szakértelemmel, akkora öntudattal mentünk! Mondtam a társamnak: ezt megkapáljuk, sőt elgereblyézzük, ezt megnézhetik, olyan munka lesz!

Már készen voltunk éppen, amikor megjelent a magisztra nővér, nézi a munkánkat. Vártam nagyon a dicséretet, hogy most elcsodálkozik, hogy de gyönyörűen meg van kapálva! Lehajolt, felvett egy növényt, és mutatja: ezt kikapáltátok? Mondom, hogy ki az utolsó szál! Tiszta munkát végeztünk.

Ó, hát szerencsétlenek, hát ez a plébános atya külföldről hozott virága! Direkt itt ültette el, hogy majd a nővéreknél biztonságban lesz. Ezt majd neki jelentsétek!

Na, ezzel a dicsért elmaradt. Jaj, most mi lesz, hogy mondjuk el neki? Hát, majd a gyóntatószékben. Ott nem tud mit csinálni, csak meghallgatja. Félttem, hogy szegény összeomlik. Hát, bevallottam neki.

Sajnálkozott nagyon, hiszen vasfüggöny van, nem tud másikat hozatni. De feloldozott, mást nem mondott, ha bosszankodott is. De nem ez az érdekes ebben a történetben, hanem az, hogy az a nagy „én” olyan pici lett, hogy majdnem elveszett. Ez belém ivódott: hogy talán én valamit nagynak látok, sikernek és ha más megnézi más szempontból, lehet, hogy az nem úgy néz ki.

De volt ennél jobb eset is, igazi alázatossági próba. Ma könnyen megy a bocsánatkérés, de akkor nem volt könnyű. Nyáron a nővéreknél, Szarvaskenden gyerekeket üdültettek, mert ott nagyon tiszta a levegő. Szervácia nővér mellé voltam beosztva a konyhába mosogatni, törölgetni. Sor került a nagy fazéokra. Eltöröltem, letettem, de oda se néztem. A fazék meg csak gurult, gurult, leesett a betonra, csak úgy pattogott a zománc róla. Szervácia nővér fogta a fejét: „Te jószágos ég, mit csináltok! Az egyetlen egy nagy fazékam! Tönkre teszitek, többé nem tudok főzni benne!”

Néztem én is, hogy nagy dolog, de talán életben maradunk. Magamban azt gondoltam: mit kell ennek ilyen nagy hűhót csapni. Zavaromban azt mondtam, hogy majd írok haza, hogy küldjenek egy nagy fazékat. De ez a nagyképűség: hogy írok haza? Hát én úgy jöttem el otthonról, hogy vissza se mehetek, mert apuka kitagadott. Mert azt ő nem engedi, hogy elmenjek, mert ő egy életrevaló lányt nevelt, nem egy apácát. Mert hát kik lesznek az apácák? Na, apuka rettentő tájékozott volt. De hát csak bennem volt a nagyképűség.

Azt mondja Szervácia nővér, hogy majd jelentsem a magisztra nővérnek. Jelentsem? Fogalmaztam magamban, hogy szépen nézzen ki. A rekreációnál nagyon csendes voltam. A vége felé a magisztra nővér rám néz és megkérdezi: mi volt délben a konyhában a mosogatásnál? Belülről hirtelen előntött egy méreg, hogy de pletykások! Már elmondták? Hát mondtam volna én, ha kívárlák!

Elmondtam én is, hogy a nagy fazék legurult és lejött a zománc. Azt mondja, jelentsem a tisztelendő anyának. Hűha, mondtam magamnak, ez a vége, itt lesz majd az elbocsátás. Hát jó, jelentem. De mondták, hogy most nincsen itt, Vasváron van, majd este jön meg, de akkor már szilencium lesz. Majd holnap a mise után.

Na, én egész éjjel nem aludtam. Már kezdtem belátni, hogy a hozzáállásomban is hiba volt, ahogy visszaválaszoltam.

Szervácia nővér mondta, hogy a szent szegénységre nem gondolok. Hát, én nem gondoltam.

Azon vergődtem, hogy ha elbocsátanak, hova megyek. Szerettem volna már túllenni rajta. Elérkezett a nagy pillanat, hogy mehettem a tisztelendő anyához, de én ott nem ismertem a járást. A varrodában mondták, hogy a függőynél menjek be. Azt a függőnyt elrántottam és beléptem. Igen ám, de arra nem számítottam, hogy ott van egy éjjeli szekrény mindennel megpakolva. Na, én annak neki, és az egész fölborult, beterítette a padlót az óra, váza, szemüveg, gyertya, zseblámpa... Tisztelendő anya fogta a fejét: „*Ó, te szerencsétlen, összetörsz mindent!*”

Na, gondoltam, de legalább ezt már nem kell jelenteni. Fölszedtünk mindent, aztán szóhoz jutottam. Már tudta a konyhát. „*Imádkozz egy Miatyánkot és egy Üdvözlégyet a noviciátus lelki fejlődéséért!*” – mondta, és adott egy kiskeresztet. Én álltam kővé meredve, hogy majd most jön az intelem, de nem, csak nézett, hogy mire várok. Persze a többiek nevettek nagyon, ők már tudták, hogy ez nem a világ vége. Hát, lett fogalmam a szent szegénységről.

Vn: Mi az, ami ebből a Szarvaskedden töltött egy évből a legjobban hiányzott azután?

Án: A biztonságérzet. Hogy jó helyen vagyok, hogy imádkozunk. Az iskolákban már kötelező ateizmus volt. Jött a káderozás, hogy járok-e templomba, hiszek-e Istenben. Az a szabadságélmény, az a biztonság, az az istenközelség hiányzott később. A közösség. Hatan voltunk jelöltek. Rengeteget nevettünk.

Nagyon jókedvű csapat volt, pedig a politikai helyzet miatt nagy félelem volt a faluban, de mi a béke szigete voltunk. De amikor el kellett jönni, valahogy nem gondolkoztam azon, hogy fájjaljam, ami hiányzik. Tudtam, hogy az élet most új feladat elé állított, ahol azokat az értékeket, amiket ott felismertem, most éljem: az alázatot, az engedelmisséget. A nyolc boldogság is ott kezdett bennem érlelődni. Ott tanultam meg elmélkedni. Magisztra nővér egyszerű volt, nagyon buzgó és nagyon szeretett bennünket. Ő tanította, hogy a Jóisten jelenlétében járjunk.

Ott tanultam meg a szemfékezést is. Az ember szeret jobbra-balra nézelődni, kíváncsiskodni. Persze mindnyájan azok voltunk, kíváncsiak, de ha mindent nézegetünk, nem tudunk összeszedettek lenni.

Na, én gondoltam, ezt gyakorolni kell. Elmentünk kirándulni. Érett a vadcseresznye, megengedték, hogy szedjük belőle. De mondom nem, most a szemfékezés a legfontosabb. A többiek szaladgáltak le-föl. Sejtették, hogy az én bajom nem más, mint hogy gyakorolom a szemfékezést és kedvesen mosolyogtak. Mentem szépen a csapáson. Igen, de a szemfékezés miatt nem vettem észre, hogy velem szembe jött egy tehén. Egyikőnk sem tágított, valószínűleg a tehén is szemfékezést gyakorolt. A szuszogásra lettem figyelmes. Már csak egy méterre voltunk egymástól, amikor felnéztem. Megijedtem tőle és elugrottam onnan. Na, hát mondanom sem kell, hogy visszhangzott a domboldal a nevetéstől. A többiek már egy ideje azt figyelték, hogy mi lesz ebből a nagy szemfékezésből.

Vn: Amikor el kellett jönni Szarvaskendről, sikerült-e kapcsolatot tartani a többiekkel?

Án: Nem lehetett senkivel. Nem volt tanácsos. Az előljárót rendőrségi megfigyelés alá vették, minden levelét felbontották, ellenőrizték, ha vendége jött, be kellett jelentenie a rendőrségen, este hat és reggel hat óra között nem mehetett sehova.

Így megszűnt a kapcsolat. A társaimmal is. Eggyel tartottam, az „ikremmel”, Vilma nővérrel. Csak laza kapcsolatot tarthattunk, de énbennem nagyon nagy hűség volt vele kapcsolatban, hogy olyan hasonló természetűek, jókedvűek voltunk. Amikor már lehetett, akkortalálkoztunk is.

Volt vele egy sztori 1978-ban. Az előljáró meghalt, a helyettese teljes joggal gyakorolhatta az előljárói tisztséget, azaz vehetett fogadalmat, ami nekem csak darabban volt. Amikor hazakerültem, csak magánjellegű fogadalmam volt, hivatalos nem. 1978-ban levélben megkérdeztem, hogy meglátogathatom-e. Odamentem, hát nem telt el fél óra, kopogtatnak és belép az „ikrem”. Kérdezem tőle: Te miért jöttél? Ő visszakérdezett. Mondtam: Amiért te.

1978. február 11-én ott tettünk hivatalosan örökfogadalmat. Hamarabb nem lehetett, mert Vásárhelyen olyan ellenőrzés, spiclirendszer volt.

Ha leszálltam a vonatról, jöttek utának, a házat figyelték. Akiket be akartak szervezni megfigyelőnek, azok nagyon sok mindenben mentek keresztül. Volt egy fiatal lány, aki egyetememet végzett és osztályvezető lett. Megkeresték őt, hogy tegyen szolgálatot a Magyar Népköztársaságnak azzal, hogy megfigyeli a Majorost. Azt mondta, ő ebben nem vesz részt. Megfenyegették, hogy a munkahelyével játszik, de ő azt felelte: *„Nézzék, én tudok kapálni is, nem fontos nekem, hogy osztályvezető legyek.”* Akkor békén hagyták.

Egy másik embert a katonaságnál kezdtek el gyúrni. Megígérték, hogy leszerelik, ha megfigyelő lesz. El is vállalta. De lelkiismeretben nem bírta, elkezdett inni, részegen mindent bevallott a barátainak a jelentésekről. Elkezdett udvarolni egy lánynak, de az nem állt vele szóval, mert ivott. Ő meg azt hitte, hogy én beszéltem le róla a lányt. Bosszúból olyan jelentéseket írt, amit már a megbízói sem hittek el.

Vn: Voltak-e olyan emberek, akik társai voltak abban, hogy ki tudjon tartani a szerzetességben és az apostoli munkában?

Án: Ez egy nagyon nehéz kérdés. Szívesen kapaszkodtam volna akárkibe, de nem lehetett. Akihez az ember szívesen ment volna tanácsért, azt tiszteletbe tartotta annyira, hogy nem közelítette meg, mert én az én megfigyeléssel veszélybe sodortam volna.

Az én bűnöm az illegális hitoktatás volt, amibe a jezsuiták rögtön bekapcsoltak, ahogy hazakerültem. Rám bízta az ifjúsági munkát.

Ezeket a csoportokat fel akarták számolni, azért figyelték meg, ezért nem tarthattam kapcsolatot senkivel. Erőforrásnak maradt a Jóisten, de az biztos volt. Ha az ember a Jóistenhez akar közelebb segíteni másokat, az tiszta ügy, akkor a Jóisten is társ.

A munkahelyemen elkaptak, hogy illegális hitoktatást végzek, és azért börtön jár, ilyet ne csináljak. Emiatt elhelyeztek Szentesre. De hogy én mit imádkoztam előtte, hogy el ne helyezzenek!

Családfenntartó voltam. Ha én nem viszek haza másodikán fizetést, nincs kenyér az asztalon. Jó, de ha átjárok Szentesre, hogy lesz az apostoli munka? Nem volt könnyű megszervezni. Volt serdülő csoportom, akiknek szívemet-lelkemet kitéve beszéltem a szentségekről, azok meg csak vihogtak. Abszolút nem érdekelte őket. Szemtelenek voltak, én meg fél lábbal a börtönben voltam miattuk.

Este hazamentem, számat vetettem: én kockázatok értük, ők meg csak rötyögnek. Nem is veszik komolyan. Hát érdemes ezt csinálni? Hát nem! Befejeztük! Megnyugodtam, megkönnyebbültem. Nem szorongat a félelem, hogy mikor visznek el, mikor, mennyi injekciót kapok, mit csinálnak velem, ki ellen akarnak felhasználni.

Na, zörgetnek az ablakon. Az egyik anyuka volt. Sírt nagyon, hogy nagy baj van, segítsék, mert a kislánya rossz társaságba került. Menjek, beszéljek vele én, rá nem hallgat. Egyetlen gyermek volt a családban. Megígérttem, hogy másnap elmegyek.

Jézus Szíve templom – Szentes

Jaj, mit csináltam? Most fogadtam meg, hogy befejeztem, nem lesz többé zaklatás. De holnap el kell menni, hát megígértem.

Másnap el is mentem. Romokban hevert az egész család. Hogy tudtam-e segíteni, nem tudom. Akkor láttam, hogy ezt nem lehet abbahagyni! Menni kell! Akkor nem, csak később jutott eszembe, hogy de érdekes az időzítés! Ha egy nappal később jött volna ez az asszony, addigra nagyon fix lett volna az elhatározásom. De a Jóisten annyira benne van az életünkben! Néha nem érezzük a jelenlétét, de VAN!

Volt egy interjú, ami miatt végig gondoltam az életemet, hogy sorba mondjam az eseményeket, ne keverjem össze. Akkor döbbsentem rá, hogy minden PONT úgy történt, ahogy kellett. Amikor érettségiztem, még pont volt noviciát. Amikor hazaküldtek, még ott voltak jezsuiták. Amikor mindentől megfosztották anyukáékat, de akkor tudtam dolgozni.

Amikor vége volt a munkaviszonynak, akkor kezdődött a teológia, amikor befejeződött, akkor kezdődött a szerzetesrendek újraindulása. Amikor elkerültem Kárpátaljára, a misszióba, egyszer csak eszembe jutott, hogy hát én missziós szerettem volna lenni!

Hogy milyen a Jóisten, hogy mit nem felejtett el! Sok minden utólag lesz érthető. Rá kell bízni az embernek magát a Jóistenre. Lesz próbatétel, de a próbatételtől lesz nagyon szép. Később kezdtem örülni annak a kapálásnak, meg a fazéknak, hiszen utólag jöttem rá, hogy nekem küzdeni kellett a kevélységgel.

Vn: Negyven éven keresztül megfigyelték, vigyázni kellett, figyelni kellett. Aztán fordult kocka. Mindenki örülni kezdett Ármella nővérnek, megdicsérték, hogy milyen szépen kitartott. Ez óriási változás. Ármella nővér ebben mégis olyan normális, kiegyensúlyozott ember maradt. Hogy lehet ez?

Án: Hát, figyelj ide! Tudod, ha valakinek használhatok azzal, hogy elmondhatom neki, hogy a Jóistennek mindenki nagyon fontos, hogy benne van az életünkben, ha valakinek meg tudom mutatni, hogy ez tényleg így van, akkor szívesen elmondom. De nem tudom elmondani, mennyi öröm volt benne, nem csak kudarc.

Mikor tavaly volt az a 90 éves ünnepség, nem tudtam róla. Hogy tudták olyan ügyesen csinálni, hogy minden titokban maradt, nem tudom. Reggel csak annyit mondott Dóra nővér, hogy az ünnepi habitust vegyen föl, mert lesz a világi testvéreknek valami, jön Domonkos atya. Bementem a templomba, látom, hogy tele van. Akkor szembesültem vele... azt hittem, hogy ott elsüllyedek (*nevet*)... hát nem érdelem én ezt, méltatlannak éreztem magam. Ha beszélek a tapasztalatokról, akkor annak úgy van értelme, ha a Jóistenhez sikerül közelebb segítenem valakit.

Vn: Meg talán benne van ez a „golyóállóság” is, amit nekünk Ármella nővér még a jelöltidőben tanított: hogy a dicséret is meg az elmarasztalás is lepergessen rólunk.

Án: Le bizony! Én látom a hibáimat, amikkel most is küzdeni kell. Azért nem sorolom el (*nevet*). Én sohasem szerettem a személyválogatást. Mindig az a legfontosabb, aki éppen ott van. Nem nagyon voltak

kiválasztott barátaim, de nagyon sok mindenkit szerettem. És a 90 éves ünnepségen annyi minden visszaköszött. Amikor a fülembe súgja valaki, hogy köszöni, hogy rábeszéltem, hogy tartsa meg a babát, mert ma ő a legnagyobb öröme, vagy azt, hogy köszöni, hogy összekapcsoltam a Jóistennel...

Vn: Mik azok a domonkos vonások, amik leginkább megjelennek az életében?

Án: Hát, én Szent Domonkosról nem sokat tudtam. Annyit tudtam róla, hogy „Istenről vagy Istennel beszélt.” Hát, mondom, ez egy szenzációs szent!

Az embernek van adottsága, hogy beszélhet. De hogy miről beszél, az nem mindegy! Sok mindent kiiktatott az érdeklődésemből ez. Ami nem Istenről szólt, az nem érdekelt.

Domonkos vonás... nagyon bennem volt a lelkek mentése, hogy a Jóistenhez közelebb segíteni az embereket. A világi harmadrendet azért támogattam nagyon! Rajtuk keresztül Isten bekerül a családba, a társadalomba. Nagyon szerettem itt Vásárhelyen is a világi testvéreket, meg később Budakeszin.

Egyszer az egyik világi testvérnél találkoztunk, Domonkos atya is ott volt, persze őt is figyelték. Amikor eljöttünk kerékpárral, Domonkos atya pedig kocsival.

Utána szegődött egy másik kocsi, követték. Na, mi aztán szanaszét mentünk kerékpárral, nem tudom, ki merre indult, de hogy nehogy egy irányba menjünk, hanem mindenféle kerülővel mentünk. Sokszor kellett így lerázni, akik követtek.

Egyszer túlóráztunk, jött a határidő. Főkönyvelő voltam, nyomott a felelősség. Ráadásul az az idegfeszültség, hogy fél lábam a börtönben, a másik lábam megyei vezető. Ezt nem is értettem. Vasárnap volt.

A főkönyvelői szoba egy bádogtetős tetőtéri szobában volt. 38 fok... Amikor szünetet tartottunk, gondoltam, kiszellőztetem a fejem. Biciklivel indultam ki a határba, ahol senki se lát. Egy kicsit leállok és levegőt szívok magamba. De ahogy kimentem a kapun, máris jöttek utánam! De hát én vásárhelyi vagyok, ezeken a tekergős utcákon úgy elmentem, hogy leráztam. Kint a határban egy kukoricásba bevettem magamat. Na, itt már meg se talál senki, senkise figyel!

Nem gondoltam semmire se az ég világon, csak megnyugodtam és egyszerűen voltam. Nekitámaszkodtam a biciklinek és csak álltam csendesen. Ebben a csöndben megéreztem, hogy a Jóisten tudja, hogy én most itt vagyok. Nem imádkoztam, nem volt bennem semmi más, csak hogy a Jóisten tudja... nem tudom elmondani.

Hirtelen, finoman valami nagyon személyes Létező átölelte az egész életemet, mindenestől. Olyan élmény volt, tudod... Hihetetlen boldogság volt bennem. Azt mondtam, ennél többet nem lehet elviselni! Milyen lehet a mennyország?

Minden bűnösségem, gyarlóságom ellenére Ő volt csak, akiért érdemes, mert Ő ott van. És akkor nem kell senki. A Jóisten jelenléte, ami betölt.

Mióta van az internet, már sokkal könnyebben el tudom képzelni, milyen az, hogy a Jóisten itt van, jelen van, pedig nem látom. Megteremtette ezt a mágneses erőteret, jól kitalálta.

Ha a Jóisten nagyon szeret valakit, most már tudom, próbatételekbe viszi. Ott derül ki: ha valóban érte teszi, nem roppan össze. Ha emberi szempontok vezetnek, összeroppan. A Jóisten nem hagyja, hogy összeroppanjon, aki Érte dolgozik. Megéri! Nem csak izgalommal jár, hanem mély, belső örömmel. Nem olyan „hejehujás” öröm, kívülről nem látható. Senki se tud úgy szeretni, mint a Jóisten! Mint a kukoricásban, ahol testetlenül átölelt, valahogy a lelket szorította, betöltötte. Ő tudta a legjobban, hogy erre rászorulok.

Isten bennem marad. Minden reggel Ő vár személyesen az Oltáriszentségben. Könnyű ezt kimondani, mint hitigazságot, de átélni... Senki se tud úgy szeretni! Téged szeret és veled van!

Vn: Köszönöm szépen a beszélgetést!

Ha azt írnám ide a végére, hogy gratulálunk Ármella nővérnek a Magyar Arany Érdemkereszthez és a fogadalmi évfordulójához, azt biztosan elhárítaná. Így inkább ezt írom: Ármella nővérral együtt adunk hálát Istennek azért a sok-sok kegyelemért, amivel kísérte, megerősítette és apostollá tette a legnehezebb időkben is. Még további sok-sok igazi boldogságot hozó kegyelmet kívánunk!

Mindenszentek és halottak napja közeledtével...

Kedves Testvérek!

Nóra lányom újból kivitt kérészemre a temetőbe, vittünk sok fenyőágot, virágot és mécseket. Nagyon-nagyon sokan voltak már így az ünnepek előtt a temetőben.

A sok falevelet, úgy ahogy sikerült összegereblyézni a sírok körül, és a sírokat virágokkal díszíteni, mécseket gyújtani és imádkozni.

Fogadjátok tőlem szeretettel mindannyiunk nevében a domonkos halottainkra való emlékezést.

Béke veletek és üdv!

Edit Dominika testvéretek
Szent Domonkosban

